

לני (לאה) מניב איננה

לני מניב, זכרים לזכרה

אמש, אחרי סבל ממושך, הלכה לני לעולמה. בחייה הארוכים ידעה לני שמחה ומכאוב לרוב.

היא נולדה בשנת 1920 בעיירה האלי שליד לייפציג. בהיותה בת 14, עם עליית הנאצים לשלטון, נזרקה מבית הספר ויצאה לעבוד במשקי בית של הגרמנים, כדי לעזור לפרנסת המשפחה. מאז נעוריה ועד יום מותה כמעט, הייתה לני אשת עבודה חרוצה, זריזה ומהימנה.

בשנת 1939 עזבה לני את גרמניה, בה נשאר הוריה שניספו יותר מאוחר בשואה. היא הגיעה יחד עם אחותה התאומה להכשרה באנגליה. לפרנסתם עבדו חברי הקבוצה בחוות האיכרים בעיקר בחקלאות. גורלה של לני שפר עליה כשזכתה בעבודות תפירה בתוך הבית פנימה.

את אשר פגשה לני בהכשרה זמן קצר אחרי הגיעה לאנגליה, הוא שבה את ליבה כשעזר לה להרים עגלה מלאה בצלחות שהתהפכה. מאז לא שמה עינה בגבר אחר וקשרה את חייה בחייו.

לני ואשר נישאו בשנת 1942, אחרי שלוש שנות חברות. בהיותה בהריון, התגייס אשר לצבא הבריטי. דני נולד בשנת 1945, כשאשר במרחקים – והיא לבדה מגדלת את התינוק. בשנת 1947 עלתה המשפחה ארצה והצטרפה למעין - צבי עם ה"קבוצה האנגלית" כולה. לני הייתה אשת עבודה כל חייה. בראשית ימיה במעין צבי השתלבה בחקלאות, בתחילה בגן הירק ואחר כך ברפת. עם השנים עברה לעבוד במטבח ובבתי הילדים. לני עבדה 12 שנים ארוכות כמטפלת של ילדי בית הספר. כשלני הייתה המטפלת של כיתת ניר, אותה חינכתי, זכיתי להכירה מקרוב; שם למדתי להעריך את אישיותה, בה היו חום, שמחת חיים, אופטימיות, אכפתיות, חריצות ויכולת נתינה, בצד חבונימיות נפלאה.

מבית הספר עברה לני לעבוד בסקופוס, מקום עבודה אותו אהבה מאוד. מי לא התפעל מן העובדת הזריזה שאיש לא יכול להשיגה באריזת העדשות. כשחלתה, נאלצה לעבור למתפרה, אבל ליבה נשאר במפעל. בשנה האחרונה (כשעוד עמד לה כוחה) מצאה לני את מקומה ב"וְתִיפְאֵן", בו התעוררה לחיים כשקיבלה לידיה עבודה אותה היה צריך לעשות עבור המפעל.

לני ואשר הקימו בית ומשפחה לתפארת. לני בנתה את חייה סביב המשפחה, היא הייתה משפחתית מאוד, חמה ודאגנית.

יחד עם המשפחותיות החמימה והחזקה האמינה לני באמונה שלמה בעקרונות החינוך המשותף ובעקרונות השיתוף והשוויון עליהם נבנה הקיבוץ.

מן הבית החם והמפנק, אותו יצרה לני, יצא אשר לפעילותו הענפה בקבוצה ובתנועה. לני נתנה לאשר מרחב רב, איפשרה לו להמריא ולחזור הביתה, אל חיק המשפחה ואל אשתו המצפה, התומכת והאוהבת. אשר מצידו גמל ללני בהערכה רבה ובאהבה. בשנת 1955 יצאה המשפחה לשליחות באוסטרליה. היו להם אז כבר שלושה ילדים - דני בבית ספר, אמנון ז"ל בגן ונוגה תינוקות בת שנה. באוסטרליה שינתה המשפחה את הרגלי החיים שלה, לני הפכה לעקרת בית ואשר עשה ימים ולילות בעבודה בתנועה. מן המכתבים שכתבה לני מאוסטרליה אנו לומדים שההסתגלות הייתה קשה - הרחק מגורמי התמיכה שבקיבוץ, ולמרות השפע שסיפקו להם החיים בנכר, היו געגועיה של לני לקבוץ ולארץ עזים.

גלעד, צעיר הבנים נולד מספר שנים אחרי שהמשפחה חזרה מן השליחות.

השכול פקד את לני ואת משפחתה עם נפילתו של אמנון, טייס בחיל האוויר, בשנת 1971. לני מצאה כוחות בנפשה להמשיך את חייה, לחזק ולטפח את המשפחה, בעיקר את גלעד שהיה עדיין ילד צעיר.

לני טיפלה באשר שותפה במסירות אין קץ עד יום מותו. עם מותו, בשנת 1987, נראה היה שכבה מאור חייה ואזלו כוחותיה. לני שהכרנו - הפעלתנית, העליזה, האופטימית והפרקטית נשתנתה. מאז החלו לפקוד אותה מחלות שונות שהכבידו מאוד על חייה. אך גם בימי חוליה, ברגע שהרגישה לני שנזקקים לה, התאוששה, גייסה כוחות ונחלצה לעזור - אם לנכד שנפצע או לשכנה במצוקה.

את משאירה אחרייך ילדים ונכדים שיישאו את זכרך, ושלמדו ממך את סודה של המשפחה. אנו חברייך נפרדים ממך היום, ומתנחמים בכך שתם סבלך.

דניאלה

אמא

אמא , את מצטרפת עכשיו לאבא ואמנון . בודאי תפגשי שם גם את אורלי .
נוחי על משכבך בשלום .
כל כך הרבה סבל וכאב ידעת בחייך , והיית חזקה . נורא חזקה .
כך נזכור אותך , אמא חזקה אוהבת ומפנקת .
אמא שתמיד דאגה שיהיה בבית משהו לשתות ומשהו חם לאכול , וכל יום שישי שפע
של עוגות על השולחן - מעשה ידיך להתאפר .
נזכור אותך כאמא , שתמיד מוכנה לתת ללא תנאים , ללא גבולות .
היית אישה חדורה באתגרים ובאידיאלים . כך יצאת עם אבא לשליחות באוסטרליה ,
ארץ זרה ורחוקה , כשאת מטופלת ב 3 ילדים קטנים . רוב השבוע היית לבדך , כשאבא היה
בעבודה , טיפלת בנו , ניהלת משק בית , לא התלוננת על קשיים , כי היית בטוחה , שכך צריך
לנהוג , וזו הדרך היחידה , שאבא יוכל להתפנות למשימה המוטלת עליו - הבאת יהודים
לארץ .
הזוגיות בינך ובין אבא היתה מופלאה , היתה ביניכם אהבה מושלמת . הוא פירגן לך
בדרכו שלו , ואת החזרת לו אהבה בדרכיך שלך . חייתם בהרמוניה ושתוף מלאים . האהבה
שביניכם , והאמונה שלכם בצדקת הדרך בה בחרתם , נסכו בנו הרבה בטחון .
והנורא מכל קרה לכם , אמנון נהרג . יחד ניסתם לשקם את חייכם , ולהמשיך . והייתם
חזקים , יותר מדי חזקים . לא פעם חשבת , שאם לא הייתם כל כך חזקים , אולי הכל היה
אחרת . אבא הלך ודעך , את תמכת בו ואהבת אותו במסירות אין קץ . אבל המחלה ניצחה
אותו , וכשאבא נפטר , משהו ממך מת איתו . כל אמצעי ההגנה קרסו , הלב שאף פעם לא
היה ממש בריא - נשבר , הכאב והפחד עלו בעוצמות גבוהות כל כך , ולא נותר בך רוח .
לא יכולת לשאת יותר את העצב כשאורלי נפטרה ולראות את גלעד בצערו .
כל הגוף כאב לך ולא היה לך רגע של מנוחה ושל שקט . כל כך סבלת . ראינו אותך בסיבלך
ונשארנו מתוסכלים שאיננו יכולים לעזור לך , כל כך כאבת .
נוחי בשלום אמא
אהבנו אותך ונזכור אותך באהבה , יהיה זכרך ברוך

נגה זיוון

18.2.02

ו' אדר תשס"ב

לאחותנו לני זיכרונה לברכה

ארבע אחיות ארבעה לבבות

וכולנו לב אחד.

הורינו נטעו עץ עם שורשים

אט אט גדל והוציא ענפים.

ביום בהיר ענף אחד נשבר ונעלם

אך בתוכו לבנו נחבא

חיי וקיים.

זאת אחותנו היקרה

שהבאנו היום לקבורה.

הלב כואב, הלב נשבר.

אנו שואלות זו את זו

האם זה היה חלום שהיה ועבר

או אמת ?

אנו מתנחמות

זאת הדרך שכולנו צועדות.

אך נודה לאלוהים,

דור המשך הקמנו

שיהיה בשלוח ואושר לעולמים.

באהבה וכאב,

האחיות, אני, אלה ותמר.